

- Нима забрави милата ни дружба?
Това не е приятелство, нито
постъпка на момиче, сестро моя.
- ХЕРМИЯ. - Учудвам се на твоите гневни думи!
Не аз, а ти се подигравах с мене.
- ЕЛЕНА. - Нали ти от ненавист нагласи
Лизандър днес да тръгне подир мене
и да ми шепне пламенни слова?
Нали пак ти Деетрия застави
да ме нарича нимфа и богиня
и заслепен да тича подир мене?
За своето нещастие, заедно
не мога да пленявам, като тебе -
не заслужавам твоят злоба.
- ХЕРМИЯ. - Не,
аз не разбрам тия твои думи.
- ЕЛЕНА. - О, продължавай тъй да се прѣструваш!
Да бяхте хора с милост, вий не щяхте
така да си играете със мене.
Процавайте, признавам си вината,
която времето ще изличи.
- ЛИЗАНДЪР. - Почакай, мила ми Елено - чуй ме,
за мене ти си обич и живот!
- ЕЛЕНА. - Добре.
- ХЕРМИЯ. - Не я ранявай вече, мили!
- ДЕМЕТРИЙ. - Ако не може да измоли тя,
ще смогна аз да я принудя.
- ЛИЗАНДЪР. - Като молбата ѝ, еднакво силно
е твоето принуждение.
Безпомощни са твоите заплахи,